

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. J. B.**, zastúpenej JUDr. D. V., proti žalovanému **K. T.**, IČO X. o **zaplatenie 1 052,25 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 C 160/2008, na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. marca 2010, sp. zn. 4 Co 307/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 29. apríla 2009, č.k. 17 C 160/2008-84 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 175,75 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 241,65 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným zmluvu o obstaraní zájazdu v zmysle ustanovenia § 741a Občianskeho zákonníka, na základe ktorej jej ako objednávateľke zájazdu svedčí právo pre tri osoby uplatňovať nároky vyplývajúce z porušenia zmluvných záväzkov žalovaným. Dospel k záveru o opodstatnenosti reklamácie nedostatkov v poskytovaných službách čo do rozsahu služieb (nezabezpečenia bezplatného používania osušiek na pláži, nedodania lehátok a matracov na hotelovej pláži), ale aj kvality služieb týkajúcej sa klimatizácie, ktorá nebola na izbe riadne zabezpečená, najprv vôbec a neskôr nekvalitne. Mal za to, že kvalita ubytovania na izbe a rozsah služieb na pláži skutočne poskytnutých z toho dôvodu nezodpovedali úrovni zaručených žalovaným v katalógu pre štvorhviezdičkový komfortne vybavený hotel, takže znížená kvalita rozsahu služieb mala v danom prípade za následok, že očakávaný účel, na ktorý si žalobkyňa vybrala

dovolenku, sa nedostavil a nedostatky v službách jej pobytu, ktorý chcela využiť na oddych, odpočinok, bezstarostný pokoj a relaxáciu jej dovolenku znepríjemnili. S poukazom na ustanovenie § 136 O.s.p. podľa vlastnej úvahy potom žalobkyni priznal sumu 2 x 3 316,20 Sk a 1 x 2 272,20 Sk titulom vrátenia 10 % z ceny pripadajúcej na ubytovanie za nedodanie služieb na pláži a 30% z ceny za zníženú kvalitu bývania v izbe s nedostatočnou klimatizáciou, t.j. spolu 40 % z ceny 8 290,50 Sk x 2 osoby a 40 % z ceny 5 680,50 Sk x 1 osoba, spolu 8 904,60 Sk, ktorá podľa súdu zodpovedá spravodlivému vysporiadaniu vzťahu medzi účastníkmi. Konštatoval, že žalobkyni vznikol nárok na zaplatenie sumy 175,75 € (po prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk vo výške 5 294,60 Sk), po odpočítaní z celkového nároku už skôr zaplatenej kompenzácie žalovaným v sume 3 610,- Sk. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 31. marca 2010 sp. zn. 4 Co 307/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa, z neho vyplývajúce závery a právne posúdenie veci považoval za úplné a vystihujúce podstatu prejednáwanej veci. Mal za to, že súd prvého stupňa dal odpoveď na všetky otázky a námietky nastolené účastníkmi, ktoré mali pre posúdenie veci podstatný význam, resp. dostatočne objasnili skutkový a právny základ rozhodnutia a odôvodnenie napadnutého rozsudku postačovalo pre záver o tom, že na doplnenie správnosti rozsudku, nemožno nič dodať. Konštatoval, že bolo dostatočné sústrediť sa na ustanovenia Občianskeho zákonníka, do ktorého bola zmluva o obstaraní zájazdu, ako špecifický zmluvný typ, vložená do ôsmej hlavy, šiestej časti, štvrtého oddielu Občianskeho zákonníka zákonom č. 281/01 Z.z. s účinnosťou od 1. októbra 2000, ako aj zákona č. 281/01 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr tak, ako to správne uviedol súd prvého stupňa. Poukázal na ods. 1 § 741i zák. č. 281/01 Z.z., v ktorom je upravená zodpovednosť za porušenie záväzkov vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o obstaraní zájazdu, ktorá je objektívnou, zmyslom ktorej je v súlade s požiadavkami Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách z 5. apríla 1993 s ohľadom na ochranu zákazníka a jeho právnu istotu stanovené, že za riadne uskutočnenie zájazdu zodpovedá vždy cestovná kancelária, ktorá zmluvu uzavrela bez ohľadu na to, či jednotlivé služby cestovného ruchu tvoriaceho zájazd poskytuje sama alebo jej subdodávateľia. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie. V dovolaní namietala, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa bez toho, aby sa hlbšie zaoberal dôvodmi jej odvolania, v ktorom poukazovala na to, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Skutočnosť, že súd prvého stupňa rozhodol o výške odškodného tak, že určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 175,75 € ako doplatok k žalovaným už poukázanej sume na základe ustanovenia § 136 O.s.p., t.j. voľnou úvahou súdu, považovala za dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. Namietala, že odvolací súd aj napriek ustanoveniu § 219 ods. 2 O.s.p., na ktorý sa vo svojom odôvodnení odvoláva, musí pri aplikácii ustanovenia § 136 O.s.p. vysvetliť, na základe čoho dospel k záveru o splnení predpokladov pre určenie výšky nárokov úvahou súdu. Napokon namietala aj nesprávny výpočet trov konania. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa .

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalobkyňa namieta, že odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Z obsahu tejto dovolacej námietky vyplýva, že žalobkyňa tým namieta, že jej bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (napr. uznesenie z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že tento považoval skutkové zistenie a z neho vyplývajúce právne posúdenie veci súdom prvého stupňa za úplné, vystihujúce podstatu prejednávanej veci a tiež v plnej miere sa stotožnil s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku. Aj dovolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. V dôvodoch svojho rozhodnutia náležite argumentuje zisteným skutkovým stavom a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci. Preto pokiaľ za danej situácie odvolací súd pri zdôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., neporušil žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by malo za následok odňatie možnosti žalobkyni konať pred súdom.

Pokiaľ žalobkyňa v dovolaní namietala, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale

prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Pokiaľ žalobkyňa vo zvyšnej časti dovolania napadla výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, touto časťou napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania voči nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyne, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný však nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.), a preto mu ich dovolací súd nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. decembra 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : D. Falbová

